

Владеех руски език, от който се ползвах за техническата литература, а имах интерес и към руската поезия. Последното обстоятелство още повече привързваше Коля към мене и когато бивах привършил работата си, той търсеше допис с моя живот. Той обичаше само татя и съзерцанията, макар че в повечето случаи биваше заобиколен от другари. По време на няколко вечерни или празнични разходки край казармите, при "моста на въздишките" по пътя за Банско, легнали на тревата, ние дълго разговаряхме за морето, за чайките, бурите и ветровете, за красотата и опасностите на моряшкия живот. Вълбукащата рекичка като че ли пригласяше на неговите мечти и той замечтан, устремил поглед в Пирина, гласно шептеше желанието си по-скоро да завърши шестия клас, за да се изтръгне от сладникавия въздух на легендарния Пирин, та да бъде люлеян и обрулен от соления морски вятър, да почувствува тихия шепот на замиращите вълни, да кали здравето си - да бъде силен... И ме гледаше с възхищение, че съм минал през там, където той иска да иде.

Често говорехме за септемврийските събития през 1923 год. за руската революция. Той тайно от баща си бе чел някои книги и искаше да сподели мнението си. Изразите му често пъти биваха бунтовни. В душата му клокочеше нещо, което схващах като глух ропот срещу дейността, която баща му беше развивал и това го караше да се чувства опечален, ентузиазмът му се пречупваше от друго вътрешно чувство и аз избягвах да се впускам по-дълбоко, защото, при най-малкото невнимание от моя страна, можеше да бъда пратен много далече... Мога с увереност да подчертая, че прогресивният дух у Коля беше породен от противността на бащините му становища...

Град Разлог, благодарение на правителствените учреждения и на интелигенцията, дошла от вътрешността на страната, представляваше оазис на културен нагон и това караше младежите да търсят новото в живота, докато гр. Банско, средище на по-стара култура